

[Rager.]

Det gælder det om ikke at give de Herrer her, som i Virkeligheden har villet snylte paa Statsbanerne, for meget.

Formanden: Det ærede Medlem bruger vedblivende stærke Udtryk som „snylte“ og „mindre hæderlig“. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke vil beskyldte de Folk, der staar i Ledelsen af dette Selskab, for at være mindre hæderlige.

Rager: Paa ingen Maade.

Jeg vil derefter gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om to Ting, som jeg vil have Lov til at koble sammen, selv om de ellers har været adskilt behandlet. Det er Arendrup-Sagen og Landbohøjskolen. Naar jeg kobler dem sammen, er det naturligvis ikke, fordi jeg vil gøre nogle specielle Bemærkninger til de Sagers Forløb, men fordi jeg gerne vil spørge, om man nu lærer tilstrækkeligt af disse Sager. Det mener jeg jeg har en vis Berettigelse til at spørge om. Jeg skulde huske meget galt, om al den Blæst, der var om, hvad det kostede at bygge Politigaarden i København — man husker, at da Politigaarden var bygget, var der en noget lignende Kritik, en noget lignende Anke fremme som den, der her kom frem med Hensyn til Landbohøjskolen —, ikke kom paa det Tidspunkt, da dette Foretagende paa Landbohøjskolen var i Gang, og jeg skulde tage meget fejl, om de Mennesker, der byggede derude netop i de Dage, ikke har kunnet sidde og korse sig over, hvor forfærdeligt man havde baaret sig ad med at bygge Politigaarden. Vi kan se en større Kæde af den Slags Affærer, for hvis jeg ikke er helt galt underrettet, har der været noget lignende fremme med Hensyn til Statsskolerne i Randers og Viborg. Det er, synes jeg, en endeløs Kæde, hvor man hver Gang er forfærdelig vred og bruger meget stærke Ord, men der sker aabenbart ikke noget, der forhindrer Gentagelser. Det samme vil jeg sige med Hensyn til Arendrup-Affæren. Der har været Tale om Revision. Det er slet ikke den Side af Sagen, jeg vil se paa, men derimod den lille Solstraalefortælling, som jeg har læst, om, hvordan Arendrup var kommet op mod Magtens og Ærens Tinde. Jeg læste, at paa et givet Tidspunkt skulde man i Handelsministeriet have en ny Kontorchef. Saa udnævnte man en Mand til Kontorchef, men man valgte ikke den, der egentlig stod for Tur, nemlig afdøde Arendrup, for man fandt ham ikke egnet. Men hvad gjorde man saa?

Saa syntes man, at det var Synd for Arendrup, og saa gjorde man ham til titulær Kontorchef. Jeg ved ikke, om det var med det samme, eller om det var kort Tid efter; dette ligger jo længere tilbage i Tiden. Men jeg drager dette frem, fordi jeg synes, at det er et udmærket Eksempel paa, hvordan man ikke skal bære sig ad. Er der noget, Statsadministrationen ikke skal, saa er det have Medlidenhed med Embedsmænd, som ikke duer. At man har Medlidenhed med en Embedsmand, som er dygtig, og som har daarligt Avancement, kan forstaaes, men at man har det med en, man med Flid springer over, kan jeg ikke forstaa. Men jeg vil derom sige, at private erhvervsdrivende, som gennem deres Skatter er med til at betale noget saadant, kan heller ikke forstaa det, idet jeg gaar ud fra, at Udnævnelsen til titulær Kontorchef blev efterfulgt af højere Gage. Men saa gaar det endnu værre. Nogen Tid efter faar man virkelig Kontorchefarbejde deroppe til endnu en Mand, og saa siger man: Vi har jo Arendrup siddende, lad os saa sætte ham til det. Saaledes har jeg forstaaet, at Udviklingslinien har været, og derom vil jeg sige: Er der mere af den Slags, sidder der flere titulære Kontorchefer eller flere titulære i andre Stillinger? Thi i saa Fald forekommer det mig, at vi maa henstille til Finansudvalget at faa det at vide, faa det undersøgt, eventuelt faa dem væk paa en eller anden Maade.

Nu ved jeg vel, at man siger, at Centraladministrationen ellers er ganske pletfri, men vi oplevede dog omtrent i Arendrup-Affærens Dage en anden Sag indenfor Justitsministeriet; den gik mere roligt hen. Det viste sig, at den paagældende var i hvert Fald i det Øjeblik, Sagen blev opklaret og Besvigelsen blev dækket, sindssyg. Saa spørger jeg: Hvor længe har hans snydt, hvorledes har det kunnet gaa? Og jeg spørger: Hvornaar er han blevet sindssyg, for man har dog vel ikke sindssyge Embedsmænd i Centraladministrationen? Blev han sindssyg lige i det Øjeblik, Bedrageriet opdagedes, eller hvorledes? Naar jeg trækker dette frem, er det ikke for at rejse disse Sager igen, men for at gøre klart, at det, det gælder om, er at tage Konsekvensen af det, der er sket, ikke lade det blive ved Forargelsen, ikke lade det blive ved, at man indfører Revision, for det kan være meget godt af Hensyn til dem, der snyder, men det giver os ikke tilstrækkelig Garanti for dem, der eventuelt bliver titulære eller den Slags. Jeg ved ikke, om saadant foregaar med Finansudvalgets Medvirkning, men jeg vil i